

دوشنبه 26 آبان 1399 - 30 ربیع الاول 1442 - 16 نوامبر 2020

آزادی سوسنگرد پس از يك سال محاصره (1359 ش)

آزادی سوسنگرد پس از يك سال محاصره (1359 ش)، سوسنگرد در چنین روزی در سال 1359 هـ ش از اشغال نیروهای رژیم بعثی به دست پرتوان رزمندگان اسلام آزاد شد. این پیروزی بزرگ نتیجه قطعی همکاری و هماهنگی نزدیک بین نیروهای ارتشی و مردمی بود. سوسنگرد، نامی آشنا و حماسه ساز و حادثه‌ای شورانگیز از حماسه‌های بلند دفاع مقدس ماست. سوسنگرد مرکز دشت و آزادگان در غرب اهواز و در 65 کیلومتری آن واقع شده است. رود کرخه از شمال شهر و شعبه‌های آن به نام نیسان از درون شهر از شمال به جنوب می‌گذرد. مردم سوسنگرد عموماً از شیعیان عرب زبان خوزستان و دارای سابقه‌ای درخشان در دفاع از کشور ایران بویژه در جنگ اول جهانی در مقابله با سربازان و نیروهای انگلیس و تحت زعامت علمای بزرگ وقت دارند. در نخستین روزهای حمله عراق به ایران اسلامی، نیروهای عراقی از مرز چزابه وارد خاک جمهوری اسلامی ایران شدند و پس از اشغال بستان به سوی سوسنگرد روی آوردند. این افراد مقاومت‌های پراکنده مدافعین محلی و رزمندگان را درهم شکستند و با عبور از سوسنگرد بطرف حمیدیه روانه شدند. اما در حمیدیه تانک‌های عراقی در گل‌های ولای منطقه زمین‌گیر شدند. نیروهای عراقی مجدداً در اواخر آبان‌ماه سال 1359، به سوسنگرد از غرب و جنوب حمله و بالاخره شهر را محاصره کردند. پس از آن بود که مردم سوسنگرد به محاصره دشمن افتادند و این محاصره سه روز بطول انجامید. در روز سوم تعدادی از تانک‌های عراقی وارد سوسنگرد شدند و رزمندگان بشدت مقابل آنها با سلاح‌های سبک و امکاناتی اندک و ناکافی مقاومت می‌کردند. رزمندگان اسلام درحالی که نه مهماتی برای آنها مانده بود و نه حتی غذا داشتند و تعداد آنها از چند صد نفر هم تجاوز نمی‌کرد، ارتباط تلفنی آنها در روز سوم هم قطع شد. این مبارزه همچنان ادامه داشت تا اینکه حمله نیروهای خودی بسوی سوسنگرد آغاز گشت و سرانجام پس از مجاهدت های فراوان در چنین روزی سوسنگرد آزاد شد.

شکست "لطفعلی خان زند" از "آقامحمدخان قاجار" (1209 ق)، پس از مرگ (کریم خان زند) بین امرای او اختلاف افتاد تا این که در سال 1203 ق، پادشاهی، به لطفعلی خان زند رسید. در 1204 آقا محمد خان قاجار قصد تسخیر شیراز، پایتخت زندیه را نمود. در این میان لطفعلی خان فرار کرد و بعدها بار دیگر به آن شهر بازگشت. در 1206 آقامحمدخان خود، به دفع لطفعلی خان آمد که وی به کرمان گریخت. پس از سقوط شهر توسط آقامحمدخان، خان زند به بم رفت و بر اثر خیانت یکی از هوادارانش، به دست آقامحمدخان قاجار گرفتار شد. دو چشم خان زند توسط دستان خان قاجار از حدقه بیرون آورده شد و پس از شکنجه‌های وحشتناک، او را در 1209 ق در تهران به قتل رساندند. قبر وی در امامزاده زید تهران واقع است.

تأسیس «دارالتقرب بین المذاهب الاسلامیه» (1366 ق)، در چنین روزی در سال 1366 هـ ق دارالتقرب بین المذاهب الاسلامیه در قاهره مصر تأسیس شد. این موسسه در جهت تقرب و نزدیکی مذاهب اسلامی و به همت حضرت آیت الله بروجردی و شیخ محمد شلتوت گام به عرصه فعالیت نهاد. البته پیشتر افرادی چون سید جمال الدین اسد آبادی مشهور به افغانی و شیخ محمد عبده، شیخ محمد حسین کاشف الغطاء و شیخ عبد المجید سلیم، و شیخ محمد تقی قمی در این حوزه به تبادل نظر و اندیشه پرداخته بودند. پس از تأسیس «دارالتقرب بین المذاهب الاسلامیه» مجله «رسالة الاسلام» منتشر شد. در این مجله مقالات علمی ارزشمندی از مذاهب مختلف چاپ می شد. تألیف و تحقیق در حوزه آراء مذاهب اسلامی در مسایل مختلف فقهی و تدوین مجموعه قواعد فقهی جدید از دیگر فعالیت های این مجموعه علمی است.

مرگ «واسکو دوگاما» (1524 م)، «واسکو ده گاما» مکتشف، دریانورد و شایهنگ استعمار پرتغال (1524 م) واسکو دوگاما، دریانورد پرتغالی در 17 فوریه 1469 م در پرتغال به دنیا آمد و از جوانی به کار در دریا علاقه‌مند شد. در همان اوقات که کریستف کلمب، دریانورد معروف ایتالیایی، راهی را به طرف هندوستان جستجو می‌کرد، واسکو دوگاما درصدد یافتن مسیری از طرف دماغه امید نیک در جنوبی‌ترین نقطه قاره آفریقا بود تا از طریق خلیج عمان به هند برسد. از این رو در سال 1497 م در 28 سالگی از دماغه امید نیک عبور کرد و به سواحل زنگبار در تانزانیای کنونی رسید. ولی مخالفت اعراب، که تا آن زمان بازرگانی بین هند و مدیترانه در دستشان بود او را مجبور کرد تا به کشورش باز گردد. از این رو با کمک پادشاه پرتغال و با همراهی 20 کشتی، راه ناتمام قبلی را ادامه داد و به خلیج عمان رسید و اعراب را شکست داد. وی پس از آن، مقدمات نفوذ استعمار پرتغال را در نواحی متصرفه فراهم ساخت و این استعمار را قوت بخشید. با این حال هنگامی که در سال 1503 م به پرتغال بازگشت بر اثر حسادت و بدگویی اطرافیان، واسکو دوگاما مورد بی‌مهری شاه قرار گرفت و از آن پس به مدت 20 سال خانه نشین بود. وی در نهایت در سال 1524 م به عنوان نایب السلطنه هند، راهی آن دیار شد، ولی پیش از سر و صورت دادن به وضع متصرفات استعماری پرتغال، در شانزدهم نوامبر 1524 م در 55 سالگی در هندوستان درگذشت.